

της κι' ουτε εδλεπε τα φιληματά της.

Τέλος, όταν ο μέγας δούξ συνήλθε, ειπε ακέλι:

— Έπρεπε να τη σκοτώσω!

— Έκεινη τη στιγμή, ο 'Ιβάν κι' η Πρίσκα ειδαν ξεαφνα τόν Γιουρι, ο οποίος στεκόταν μπρός στην πόρτα, κρατώντας το κασκέτο του στο χέρι.

— Τι θέλεις, Γιουρι; ρώτησε ο 'Ιβάν.

— Ήρθα να σάς πώ, άρέντη, πώς δλα εινε έτοιμα κι' ετι ειμαι στίς διαταγές σας για τήν αναχώρησι...

— Ω, ναι! "Ας φύγουμε! φώναξε η Πρίσκα, η οποία ειχε κυριευθει από μιá τρελλή ταραχή. "Ας φύγουμε!... "Ας φύγουμε άμέσως.

— Ο 'Ιβάν της έπέβαλε σιωπή και ρώτησε τόν Γιουρι:

— Για ποιá αναχώρησι μου μιλάς; Δεν σου έδωσα καμμιά διαταγή γι' αναχώρησι...

— Ο άρέντης άς με συχωρέσει, άπάντησε ο Γιουρι, μα προετοίμασα τα πάντα για να έγκαταλείψουμε άμέσως τήν έλαυλι...

— Κι' από πότε έκανες τίς προετοιμασίες αυτές;

— Από τη στιγμή που ειδα τίς κυρίες ν' αποτιδάζωνται στο νησι...

— Ξέρεις ποιές εινε η κυρίες αυτές;

— Μάλιστα, άρέντη... Αυτό όμως που ξέρω επίσης, εινε ετι πρέπει να φύγουμε άμέσως. Σε μιá ώρα, η κυρίες με τήν άτμακάτο τους θα βρισκονται στο Ρουά και θα τηλεφωνήσουν στην άστυνομία, στην 'Ιμάτρα... "Ετσι, σε τρείς ώρες θα ξεαναγυρίσουν πάλι εδω μαζί με άστυνομικούς, μα έμεις θα βρισκόμαστε πειά μακρυνά...

— Που θα μās οδηγήσης; ρώτησε ο 'Ιβάν.

— Ο άρέντης θα κοιμηθί άπόψε μέσα στην καλύβα, για τήν όποια σάς μιλήσα... Μα δεν πρέπει να χάνουμε ουτε στιγμή...

— Καλά, Γιουρι... Θα σ' ακολουθήσουμε...

— Έχω έπαναφορία, τρόφιμα κι' ετι άλλο χρειάζεται... Φρόντισα για δλα...

— Περιμένετε! ειπε εκείνη τη στιγμή η Πρίσκα. Πάω να ειδοποιήσω τη Νάστια...

Μά ο Γιουρι της άπάντησε άμέσως:

— Η Νάστια βρίσκεται κιόλας στη βάρκα, μαζί με τίς άποσκευές της κυρίας...

— Μα αυτός ο Γιουρι εινε περίφημος! ειπε ο 'Ιβάν στη φίλη του. "Ας τόν ακολουθήσουμε λοιπόν, Πρίσκα...

— Ω, Θεέ μου! ειπε άναστενάζοντας η νέα γυναίκα, η οποία ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει έπειτ' από τ' άλληλάλληλα και σκληρά αυτά γεγονότα. Θα έγκαταλείψουμε λοιπόν έτσι τήν πολυαγαπημένη μας έλαυλι, χωρίς να τήν άποχαιρετήσουμε; Δεν θα κάνουμε ένα τελευταίο περίπατο στο νησί της εύτυχίας που ίσως δεν θα τó ξεαναϊδούμε ποτε πειά;...

— Συχωρήστε με, κυρία, ειπε ο Γιουρι, μα επιτρέψατέ μου να σάς πώ ετι αυτό που μου ζητάτε εινε αδύνατον...

— "Ας άκουσούμε τόν Γιουρι, γιατί, μά τήν πίστι μου, βλέπω πώς αυτός διατάσσει εδω πέρα!... ειπε ο 'Ιβάν χαμογελώντας προς τη διεύθυνσι του ύπηρετου.

— Όχι, άρέντη, δεν διατάσσω εγώ, ειπε ο Γιουρι. Διατάσσει 'Εκεινη... η κυρία που μου ανέθεσε να επιβλέπω για τήν ασφάλειά σας.

— Η 'Ελένη Βλαδιμηρόβνα, ψήφισε ο μέγας δούξ.

— Η Κουλιγκίν, ειπε άναστενάζοντας η Πρίσκα. "Ω! Αυτή εινε η μεγάλη μας εφεργέτις...

— Ναι, έκανε ο Πέτρος. Τα σκέφτηκε δλα... Τα πρόδλεψε δλα...

"Ε Γιουρι, τί περιμένεις τώρα;...

— Περιμένω να φύγετε, για να κλείσω καλά όλο τó σπιτί...

— Πάμε λοιπόν, ειπε η Πρίσκα. Πάμε, άφου πρέπει, άλλοιμονο, να φύγουμε. Μα θέλω να κρατήσω κάποια άνάμνησι άπ' αυτή τήν αγαπημένη κατοικία... Νά, θα πάρω αυτό τó πορτραίτο σου, Πέτρο μου... Αυτό τó πορτραίτο σου που τó κτύταξα τόσο συχνά... τόσο συχνά... Αυτό που φοράς τή στολή της Στρατιωτικής Σχολής...

Και προχώρησε γοργά προς τήν αγαπημένη της εικόνα, με κινήσεις άτακτες, γιατί δλα γύρω της τής φαινότανσαν πώς στριφογύριζαν.

Μά ξεαφνα ο Γιουρι ειπε:

— Η κυρία μου έπιθυμεί να μείνουν εδω όλ' αυτά τά πορτραίτα... Κυρία μου, με συχωρέιτε...

— Η Πρίσκα κτύταξε τόν 'Ιβάν ερωτηματικά. Μα κι' οί δυό έμειναν για λίγες στιγμές σιωπηλοί...

— Έπειτα, χωρίς να πούν τίποτε, έγκατέλειψαν αυτή τήν κατοικία, μέσ' στην όποια ειχαν περάσει τόσες στιγμές εύτυχίας...

Βρήκαν τή βάρκα τους σχεδόν γεμάτη άπ' τά πακέτα και τίς προμήθειες που σώριζε σ' αυτή η Νάστια.

Μόλις η ύπηρετία, γυρίζοντας τó κεφάλι της πίσω, ειδε τούς δυό νέους κοντά της, ρίχτηκε γονατιστή μπροστά στον 'Ιβάν.

— Ο μέγας δούξ τή διατάξε να σηκωθί, μα εκείνη εξακολουθήσε να

παραμένη γονατιστή, να κλαίη και να σταυροκοπιέται, επικαλούμένη όλες τίς Παναγίες της 'Αγίας Ρωσίας.

— Ο Γιουρι όμως έδωσε τέλος σ' αυτή τή σκηνή, σηκώνοντας τή Νάστια προς τή βάρκα και λέγοντάς της μερικές άπότομες φράσεις.

— Πώς λοιπόν έμαθε αυτή η κόρη ποιός ειμαι; ρώτησε ο 'Ιβάν τόν Γιουρι.

— Άκουσε, φαίνεται, τίς κυρίες να μιλούν στον κήπο για τήν ύψηλότιτά σας.

— Ήταν η πρώτη φορά που ο Γιουρι έδινε τόν τίτλο του ύψηλοτάτου στον 'Ιβάν, μα ήταν επίσης η πρώτη φορά που ο 'Ιβάν έκανε λόγο στον Γιουρι για τήν καταγωγή του...

— Τότε ο 'Ιβάν ειπε με τόνο σοβαρό:

— Πρέπει, τόσο η γυναίκα αυτή, όσο κι' εσύ, Γιουρι, να μάθετε πειά λόγος γι' αυτόν.

— Ποτέ, άρέντη... Ήταν η άπάντησις του Γιουρι...

Και ο ύπηρετής ειπε μερικά λόγια ακόμα στη Νάστια, η οποία έθγαλε έναν άτέραντο σπαραξικόρδιο στεναγμό κι' έκανε για τελευταία φορά τó σταυρό της, άκουμπώντας τó κεφάλι της στο χώνια...

Σε λίγο όλοι ειχαν μπει μέσα στη βάρκα...

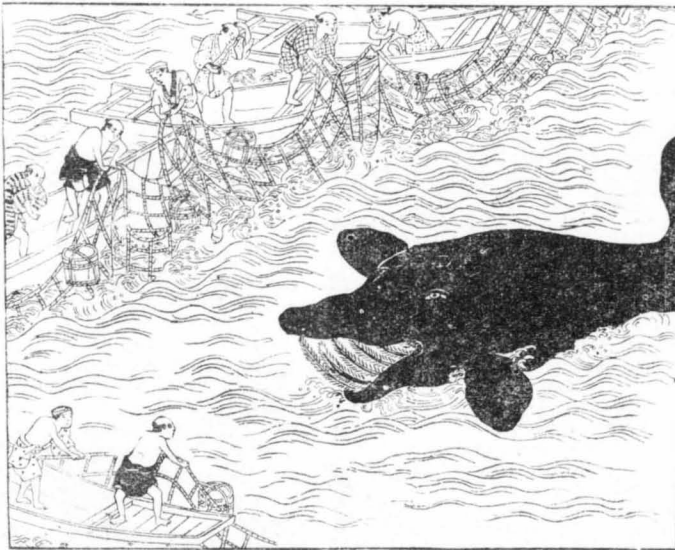
— Ο 'Ιβάν κι' ο Γιουρι άρχισαν να τραβούν κουπί και η βάρκα ξαναίχτηκε.

— Η Πρίσκα ένιψε ένα στεναγμό, βλέποντας ν' απομακρύνεται η εύλογημένη αυτή άκρογαλιά, που ποτε ίσως δεν θα τήν ξεανάβλεπε...

— Ο μέγας δούξ ήταν κατάχλωμος και συνθηρατός και κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να συγκρατήση τή συγκίνησί του...

— Ωστόσο, έννοιωσε κι' αυτός τά δάκρυά του να πλημμυρίζουν τά μάτια του, όταν ειδε τήν κόκκινη στέγη της έπαυλεις να χάνεται μακρυνά...

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΙΝΑΣ

Γοργά τώρα, η βάρκα γλυστορούσε μέσ' άπ' τίς άκτές του άρχιτελάγου.

— Όταν βγήκαν, τέλος, άπ' τó άρχιτελάγος κι' όλη η γοητεία του δεν ήταν πειά παρά μιá άνάμνησις, η Πρίσκα σωριάστηκε στον πάγκο της κι' έκλεισε τά μάτια της, για να μη βλέπη πειά τίποτε άλλο, εκτός από τίς ώραιές εικόνες που ειχε κλείσει μέσα σ' αυτά...

— Τά δυνατά χτυποκάρδια της τήν έπιγναν...

— Έξαφνα, νοιώθοντας τά χείλη του Πέτρου επάνω στα χέλια της, ξεαναγύρισε στη ζωή... Τόν κτύταξε και του χαμογέλασε γλυκά.

— Τώρα που τά ξέρεις δλα, τής ειπε σιγά στο αυτί, με συχωρέις;

— Έκεινη δεν του άπάντησε, γιατί δεν ήσαν πειά μόνοι, μα ο 'Ιβάν μπόρεσε να διαβάση μέσα στα μάτια της ετι τόν λάτρευε μέχρι θανάτου...

— Η βάρκα τους τραβούσε προς τά βόρεια της ελίμνης με τίς χίλιες νεράιδες, άπως αποκαλούν οί Ρώσοι τή λίμνη Σάιμα, 'Ασφαλάς, στην άρχή, δεν θα σκεφτόνταν τή διεύθυνσι αυτή, γιατί ο δρόμος τους κατέληγε σ' ερημικές άκατοίχτες και σε μικρούς σινοικισμούς, όπου η παρουσία τους δεν θα μπορούσε να περάση άπαράτηρητη.

— Προσέγγισαν τέλος σ' ένα μετεωρισμένο κι' άδιέξοδο σύμπλεγμα από νησάκια, κι' εκεί βρήκαν τή φτωχική καλύβα, για τήν όποια ειχε μιλήσει ο Γιουρι. Ήταν ένα σπιτάκι χωρικών, όπου έγιναν δεκτοί με μεγάλη φιλοξενία, μα δεν έμειναν εκεί παρά μιá μερα και μιá νύχτα... Στο διάστημα αυτό, ο Γιουρι άπουσίαζε... Σαναγύρισε όμως μαζί με δυό μικρά άμάξια, που τά έσερνε ένα ξεναγός ύπηρετα άλογα...

— Κι' άμέσως οί δυό ερωτευμένοι ξεκίνησαν πάλι προς τόν βορηνά, περνώντας μέσ' από τά πιό πυκνά δάση... Άπόφευγαν κάθε κατοικημένο μέρος και κοιμόντουσαν τά βράδια τυλιγμένοι μέσα στις κουδέρες τους...

— Η νύχτες άρχιζαν πειά να γίνονται πολύ ψυχρές. Η Πρίσκα όμως δεν παραπονιόταν ποτε και δείχνόταν έξαιρετικά γενναία. Η λεπτή και δειλή ψυχή της ειχε κατορθώσει από τήν πρώτη στιγμή ν' άνιψοθί στο επίπεδο της τρομερής αυτής περιπετειάς.

— Ωστόσο, ήξεραν τώρα που τούς οδηγούσε ο Γιουρι. Τους πήγαινε — όπως τούς ειχε πει — σ' ένα σπιτί, όπου δεν ύπηρχαν παρά φίλοι της Κουλιγκίν και όπου τά έβρισκαν κάθε ασφάλεια.

— Ο ύπηρετής ειχε πάρει από τόν Πέτρο τά διαβατήριά τους με τó όνομα κ. και κ. Πιελλισκ και τούς ειχε δώσει νέα με τó όνομα: κ. και κ. Σπονικάωφ. Έτσι άλλαζαν μιá φορά ακόμα όνομα, μα παρέμειναν πάντα ξυλέμποροι.

(Άκολουθεί)